

„Bár mindenkitől független voltam, mindenki szolgájává tettem magam, hogy minél többeket nyerjek meg.” (1Kor 9,19)

Az ehavi életige Pál korinthusi keresztényekhez írt első leveléből származik. Az apostol Efezusban tartózkodik és e szavakkal próbál válaszolni egy sor problémás kérdésre, amelyek a korinthusi görög közösségben fölmerültek. Ez a város soknemzetiségű kereskedelmi központ volt, híres Afrodité templomáról, de a köztudottan elterjedt korrupcióról is.

A levél címzettjei az apostol prédikációinak köszönhetően néhány évvel azelőtt tértek meg a pogányságból a keresztény hitre. Az egyik kérdés, amely megosztotta a közösséget, arra vonatkozott, hogy szabad-e a pogány rítusok szerint bálványoknak föláldozott állatok húsból enni. Pál aláhúzza a szabadságunkat Krisztusban, és bőségesen kifejti, hogyan döntsünk bizonyos esetekben, és részletesen elmagyarázza a szabadság fogalmát.

„Bár mindenkitől független voltam, mindenki szolgájává tettem magam, hogy minél többeket nyerjek meg.”

A keresztények tudják, „hogyan bálvány nincs a világon, Isten meg csak egy van” (8,4), ezért nincs jelentősége, hogy esznek-e a bálványoknak áldozott állatok húsból, vagy sem. Probléma csak akkor van, ha a keresztény olyanok társaságában van, akik még nem tudják ezt, nincs meg bennük ez a hitből fakadó tudás, és a viselkedésével megbotránkozathatja ingatag lelkiismeretüket.

Amikor a tudás és a szeretet forog kockán, akkor Pál számára nem kétséges, hogy a tanítványnak a szeretetet kell választania, még akkor is, ha ezzel lemond saját szabadságáról, ahogy Krisztus is szabadon lett szolgává szeretetből.

Alapvető, hogy figyelemmel legyünk a gyengébb testvér iránt, akinek törékeny a lelkiismerete és nincsenek meg a kellő ismeretei. A cél, hogy „megnyerjük”, olyan értelemben, hogy a lehető legtöbb emberhez eljuttassuk az evangéliumi élet szépségét és jóságát.

„Bár mindenkitől független voltam, mindenki szolgájává tettem magam, hogy minél többeket nyerjek meg.”

Chiara Lubich így ír: „Mi Krisztus testébe tagozódtunk, Krisztus vagyunk, ezért minden megosztottság és egymásnak ellentmondó gondolat megosztja Krisztust. [...] Az első keresztények körében [...], ha a gondolatok miatt megtört volna az egyetértés, akkor azt tanácsolták, hogy ne tulajdonítsanak jelentőséget saját felfogásuknak, inkább maradjon meg köztük a szeretet. [...] Így van ez ma is. Néha meg vagyunk győződve arról, hogy helyesen gondolkodunk, az Úr pedig azt sugallja, hogy inkább maradjunk meg szeretetben mindenkivel. Néha jobb, ha feladjuk az elképzeléseinket, mert jobb a kevésbé tökéletes a többiekkel való egyetértésben, mint a tökéletesebb egyet nem értésben.

Inkább kell rugalmasnak lenni, semmint kenyértörésre vinni a dolgokat, ez a szeretetnek talán fájdalmas, de eredményes és Istentől megáldott tulajdonsága, amely Krisztus eredeti elgondolása szerint tudja megőrizni az egységet, és éppen ezért értékelni is tudja.”^[1]

„Bár mindenkitől független voltam, mindenki szolgájává tettem magam, hogy minél többeket nyerjek meg.”

Francois Văn Thuⁿ vietnámi bíboros tizenhárom évet töltött börtönben, ebből kilencet teljesen elkülönítve, és arról tesz tanúságot, hogy az igazi és érdek nélküli szeretet válasz-szeretetet szül. Fogsága idején öt fegyőrre bízta, de ezeket kéthetente le kellett váltani, mert a püspök „megfertőzte” őket. Végül úgy döntöttek, hogy ugyanazt az öt embert hagyják ott, mert különben a fegyház összes őrét megfertőznék. Ő maga így beszél erről: „Eleinte nem szóltak hozzám az őrk, csak igennel vagy nemmel válaszoltak. [...] Egyik éjszaka támadt egy gondolatom: »Francois, még nagyon gazdag vagy, mert ott van a szívedben Jézus szeretete. Szeresd őket úgy, ahogy Jézus szeretett téged!« Másnap elkezdtem őket még jobban szeretni, Jézust szeretni bennük, mosolyogva kedves szavakkal. [...] És lassan barátok lettünk.”^[2] A börtönben a fogva tartói segítségével kis fadarabokból és egy vasláncból elkészítette azt a mellkeresztet, amelyet aztán haláláig hordott, a velük való barátság jeleként.

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *A szeretet művészete*, Új Város, Budapest 2006, 114. o.

[2] F.X. Nguyⁿ Văn Thuⁿ, *Testimoni della speranza*, Città Nuova, Roma 2000, 98. o.

1928-ban született katolikus családban, Rómában halt meg 2002-ben. 1975. augusztus 15-én, rövid idővel azután, hogy VI. Pál kinevezte a saigoni érsek segédpüspökévé, letartóztatta őt a vietnámi hatóság. Így kezdődött küzdelmes útja, mely tizenhárom évig tartott, időnként házi őrizetben, időnként elkülönített cellában, fegyencek táborában mindenféle kínzások közepette, mindvégig megingathatatlan remény fényében.

forrás: fokolare.hu